

[Victor Larsen.]

Maade at være med til at vælte Spillet; det kan være svært nok for Samfundet alligevel. Man ønsker ikke at være Brødfordyrer. Det lader man Bagerne om; til Gengæld truer disse ogsaa Samfundet paa Livet hvert Øjeblik med Strejker med Hensyn til det daglige Brød. I Virkeligheden burde de Organisationer, der har med Lønforhandlingerne at gøre, forstaa, at som Situationen er for Landbruget, kan Lønningerne her ikke stige yderligere, uden at der sker stor Skade. Produktionen slækkes. I Stedet for at forøges, hvad hele Landet paa Livet er interesseret i, formindskes den. Faar vi Korn udefra, skal der Tilskud til at importere det, og Tilskud igen, naar det skal udføres i Form af Smør og Flæsk. Det er en Udvikling, der er aldeles uheldig, og det er livsnødvendigt for os, at vi faar standset Omkostningernes Stigning.

Men saa Frihandelskornet, siger man, det er da i kolossalt høje Priser, det maa da virke prisfordyrende. Intet er mere fejlagtigt. Alt herhenhørende er baandlagt med Hensyn til Priser, og det i øvrigt meget beskedne Kvantum Frihandelskorn, der er til Raadighed, kan kun sælges direkte til Landmænd eller gennem Kornkøbmændene til Landmænd. Enhver maa kunne sige sig selv, skulde man tro, at saa regulerer Prisen sig selv. Man har prøvet Maksimalpris her, men kom meget hurtigt til det Resultat, at denne lille Ventil, som Frihandelskornet er, kunde man ikke undvære.

En lille Ting med Hensyn til Kvaliteten forekommer det mig, at den højtærede Minister burde overveje. Det er det Kvalitetstillæg, som gives for hollandsk Vægt, og som standser ved 115 Pund hollandsk. Det er afgjort en Fejl, at man standser her, dels fordi Kornet simpelt hen er mere værd, jo højere den hollandske Vægt er — der er jo mindre Vand i det —, dels taaler det langt bedre Opbevaring, naar det er godt tørt. Staten har meget mindre Omkostninger paa den gode, tørre Vare end paa det daarlige og halvdaarlige Korn. Derfor burde man ikke lade Skalaen standse ved 115, men føre den opad, saaledes at det var i Landmændenes velforstaaede Interesse at levere den finest mulige Vare.

Jeg skal med disse Bemærkninger sige, at enkelte mindre Ting vil jeg gerne have overvejet i det Udvalg, som jeg efter det ærede Medlem Hr. Bordings Udtalelser skønner vil blive nedsat, men jeg kan i øvrigt paa mit Partis Vegne tilsige en absolut velvillig Behandling af det foreliggende Lovforslag.

Aksel Larsen: Vor Ordfører, det ærede Medlem Hr. Fuglsang, er fraværende paa Grund af Sygdom, og jeg skal i hans Sted fremsætte nogle Bemærkninger.

Vi er af den Mening, at en Kornordning, der sikrer, at Samfundet kommer til at raade over det fornødne Kvantum Korn til Menneskeføde saavel som til Foderbrug og til Forsyning af Industrien, kan vi ikke undvære. Der er sagt om det her foreliggende Lovforslag, at det maa betragtes som en Afviklingsordning. Det kan maaske betragtes som saadan; det er muligt, at Forholdene udvikler sig saadan, at man kan undvære en Kornordning, naar vi kommer et Aars Tid frem, men jeg tror dog ikke, man skal regne for sikkert hermed. Jeg tror, det vil være klogt at disponere ud fra den Forudsætning, at man heller ikke i Løbet af et Aar eller halvandet naar frem til det, man kalder normale Tider paa Kornproduktionens og Foderstofproduktionens Omraade. I hvert Fald mener jeg, at Kornordningen for det kommende Høstaar bør man indrette saadan, at den kan tilfredsstille alle rimelige indenlandske Behov, og at den ikke lader Landet uden en vis, nødtørfvig Reserve.

Det har været en almindelig Forhaabning, at naar Krigen var forbi, og navnlig naar der var gaet et Stykke Tid — det er der nu —, skulde man kunne komme bort fra saadanne Ordninger, saa skulde der komme Korn og Foderstoffer frem fra de store Producenter af disse Varer, og Danmark kunde igen begynde at omlægge sit Landbrug og anvende Korn og Foderstoffer i langt højere Grad end nu til Fremstilling af dyriske Produkter. Enhver er klar over, at saa stærkt, som man har ventet eller haabet, at det vilde gaa, gaar det ikke, og man maa, naar man ser paa Verdens Levnedsmiddelsituation, tage i Betragtning, at det nu er mere effektivt, at det er, om jeg saa maa sige, billigere at anvende Korn til Menneskeføde, end det er at lade det gaa Vejen over Svinenes og Hønsenes Maver. Vi kommer sikkert derfor ikke alene nødtvungent, tvunget af ydre Omstændigheder, men ogsaa af egen Drift og frivilligt til at indstille os paa, at vi maa kunne klare os med det Korn, vi producerer herhjemme, at vi ikke kan bygge i særlig Grad paa Tilførsler udefra.

Nu er det ikke helt opklaret, hvorledes det ligger med Muligheden for Tilførsler udefra. Jeg ved ikke, om den højtærede Landbrugsminister er i Stand til at give nogle Oplysninger her eller i Udvalget, men hvis han har saadanne Oplysninger, var det naturligvis rart at faa dem; jeg tænker paa